

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΟΥ ΕΤΖΓΟΥΝΤ
ΟΛΑ ΕΧΟΥΝ ΕΝΑ ΤΙΜΗΜΑ
- ΕΙΔΙΚΑ Η ΑΓΑΠΗ

ΣΚΟΤΕΙΝΗ
ΛΗΘΗ

KRISTEN CICCARELLI

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Σκοτεινή λήθη**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A Dark Forgetting

Από τις Εκδόσεις Wednesday Books, Νέα Υόρκη 2025

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Kristen Ciccarelli

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τρισδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kerri Resnick

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Kristen Ciccarelli, 2025

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2026

ISBN 978-618-01-6563-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλάσσεται από διαδικασίες ΤΔΜ-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979

Since 1979

Έδρα:

Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο:

Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

KRISTEN CICCARELLI

ΣΚΟΤΕΙΝΗ
ΛΗΘΗ

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

ΕΝΑ

Το δάσος ήρθε για την Έμελαιϊν όπως έκανε πάντα: τρύπωσε μαζί με τις σκιές, πέρασε μέσα από τις χαραμάδες.

Έμελαιϊν, ψιθύρισε. Πες μας ένα τραγούδι.

Η Έμελαιϊν έσφιξε τα δόντια της και το αγνόησε. Από τη θέση της πάνω στο ξύλινο σκαμπό, κάτω από τα φώτα, τραγουδούσε στο μικρόφωνο, τραβώντας τις χορδές του γιουκαλίλι της και λέγοντας στον εαυτό της ότι δεν την ένοιαζε αν η μπίρα στα βαρέλια του μπαρ γινόταν νερό απόψε. Δεν την ένοιαζε αν εκείνες οι σπογγώδεις πράσινες μάζες που είχαν ξεφυτρώσει ανάμεσα στις σανίδες του πατώματος ήταν όντως βρύα του δάσους.

Έπρεπε να μείνει συγκεντρωμένη.

Δεν έπρεπε να τα κάνει θάλασσα τώρα.

Η Έμελαιϊν δεν έπρεπε ν' αφήσει το κοινό να υποψιαστεί ότι, όταν τραγουδούσε, συνέβαιναν αλλόκοτα πράγματα. Όχι. Ήταν η Έμελαιϊν Λαρκ, τραγουδίστρια παραδοσιακών τραγουδιών με έναν ποπ αέρα. Ανερχόμενο αστέρι με χορευτικές μελωδίες και μια βραχνή, τρεμουλιαστή φωνή.

Δεν υπάρχει τίποτα αλλόκοτο εδώ.

Τα φώτα του Λα Ρεβερι ήταν χαμηλωμένα και μια φωτιά τριζοβολούσε και πετούσε σπίθες από ένα τζάκι στον πέτρινο τοίχο της παμπ. Λάμπες λαδιού ήταν αναμμένες πάνω σε ξύλινα τραπέζια σε όλο το δωμάτιο. Η ατμόσφαιρα ήταν πολύ φιλόξενη, ζεστή και σκοτεινή – εκτός από τα λευκά φώτα πάνω

από την Έμελαϊν. Αυτά την τύφλωναν, την εμπόδιζαν να βλέπει τους θαμώνες καθώς πλησίαζε προς το τέλος του τελευταίου της σετ.

Έμελαϊν...

Η μυρωδιά νωπού χώματος βάραινε τον αέρα. Η Έμελαϊν ζάρωσε τη μύτη της, προσπαθώντας να επικεντρωθεί στο απρόσωπο κοινό πίσω από τα φώτα.

Μπορώ να το νικήσω, είπε στον εαυτό της.

Συνήθως αυτό ήταν αλήθεια. Όμως οι ψευδαισθήσεις της με το δάσος ήταν πιο επίμονες τώρα τελευταία.

Κι αν τα πράγματα γίνονταν χειρότερα όσο ήταν σε περιοδεία;

Κι αν, κάποια μέρα, δεν κατάφερνε να το νικήσει;

Το πόδι της Έμελαϊν κουνιόταν ρυθμικά ενώ είχε κολλήσει ένα χαμόγελο στο πρόσωπό της και συνέχιζε να παίζει το γιουκαλίλι.

Καθώς τραγουδούσε το τελευταίο τραγούδι του τελευταίου της σετ, η έντονη μυρωδιά του φρέσκου χώματος την έκανε να κοιτάξει στο πάτωμα. Κάτω από τις μπότες της είχε φυτρώσει μια συστάδα καταπράσινων βρύων.

Ανοιγόκλεισε τα μάτια της, ελπίζοντας ότι φανταζόταν όχι μόνο τα βρύα, αλλά και τα γυαλιστερά μαύρα έντομα που έβγαιναν από μέσα τους. Ανέβαιναν στις μπότες της. Στο τζιν της.

Σκαθάρια.

Κοιτούσε με τρόμο τα μικρά μαύρα σώματά τους να λαμπυρίζουν με ένα ιριδιζόν μπλε και πράσινο χρώμα καθώς σκαρφάλωναν στα πόδια της.

Μονάχα ένα αληθινό τραγούδι, είπε βραχνά το δάσος.

Η Έμελαϊν κοίταξε το κοινό πίσω από τα φώτα. Όμως κανείς δεν έδειχνε να προσέχει την ορδή από σκαθάρια.

Ποτέ δεν την πρόσεχαν.

Επειδή βλέπεις πράγματα που δεν είναι εκεί.

Όπως ακριβώς όλοι όσοι έχουν ζήσει στο Έτζουντ πάρα πολύ καιρό.

Η Έμελαϊν πήδηξε τον τελευταίο στίχο του τραγουδιού και πέρασε κατευθείαν στο τελικό μέρος της μουσικής, τελειώνοντας το σετ της νωρίτερα.

Το δάσος σταμάτησε, περιμένοντας.

Όμως δεν υπήρχε περίπτωση να παίξει η Έμελαϊν κι άλλο τραγούδι. Επειδή τη στιγμή που σταμάτησε η μουσική της, σταμάτησε να εξαπλώνεται και το δάσος. Ήταν κάτι που είχε μάθει αφότου έφυγε από το Έτζουντ πριν από δύο χρόνια: το δάσος –αληθινό ή προϊόν της φαντασίας της– ερχόταν για κείνη μόνο όταν τραγουδούσε.

Το πρόβλημα ήταν το εξής: η Έμελαϊν πάντα τραγουδούσε.

Η μουσική ήταν η ζωή της.

Το κοινό χειροκρότησε. Αφού τους ευχαρίστησε, άφησε το γιουκαλίλι της στη βάση του δίπλα στην κιθάρα της και σκούπισε τις ιδρωμένες της παλάμες στο τζιν της.

Καθώς ακούστηκε μουσική του μαγαζιού, απελευθερώνοντας την Έμελαϊν από τον ρόλο του διασκεδαστή, τα βρύα και τα έντομα υποχώρησαν, παίρνοντας τη μυρωδιά του δάσους μαζί τους.

Η Έμελαϊν απελευθέρωσε μια ανάσα ανακούφισης. Τα κατάφερε. Μπόρεσε να ολοκληρώσει και τα τρία σετ χωρίς να προκαλέσει κάποιο περιστατικό. Κανείς δεν πρόσεξε την παρουσία των βρύων στο δωμάτιο απόψε. Κανείς εκτός από κείνη.

Την έκανε να αναρωτηθεί –όχι πρώτη φορά– μήπως το μυστικό της λειτουργούσε όπως εκείνο του παππού της.

Ένωσε έναν πόνο στο στήθος καθώς θυμήθηκε την τελευταία φορά που τον είδε. Εκείνο το αποστειρωμένο δωμάτιο. Τα παπούτσια της πάνω στον γκρι λινόταπητα του πατώματος καθώς έφευγε.

Πίεσε τον εαυτό της να αναπνεύσει.

Έκανες το σωστό. Αυτό ήθελε εκείνος να κάνει.

Αυτό έλεγε πάντα στον εαυτό της, ωστόσο δεν απάλυνε ποτέ τον πόνο της.

Διψασμένη από το τραγούδι, η Έμελαϊν έσκυψε για να πιάσει το θερμός που βρισκόταν κάτω από το σκαμπό της. Εκείνο που της είχε δώσει ο Τζόελ για τα γενέθλιά της. Το είχε γεμίσει με νερό λίγο πριν αρχίσει το τελευταίο της σετ.

Τα δάχτυλά της έπιασαν αέρα.

Έσκυψε και άρχισε να ψάχνει στο πάτωμα. Όμως το μπουκάλι με το νερό είχε εξαφανιστεί. Στη θέση του βρισκόταν ένα λουλούδι: μια λευκή ανεμώνη, όμορφη σαν αστέρι.

Η Έμελαϊν μισόκλεισε τα μάτια της. *Τι...*

Σήκωσε την ανεμώνη από κάτω από το σκαμπό της και τη μελέτησε. Το φως έπεφτε πάνω στα διάφανα λευκά πέταλα γύρω από το μαύρο κέντρο της.

«Αν είναι κάποια φάρσα», μουρμούρισε στο δάσος, «δεν είναι η καλύτερή σου δουλειά».

Η Έμελαϊν έριξε το βλέμμα της σαν δίχτυ πάνω από την παμπ, έως ότου κάτι έντονο ροζ τράβηξε την προσοχή της.

Το χαμένο θερμός της.

Το βλέμμα της ανέβηκε από το θερμός στον νεαρό άντρα που το κρατούσε. Δεν ήταν παρά μια σιλουέτα που στεκόταν λίγο πιο έξω από τα αδύναμα φώτα του μπαρ. Την παρακολουθούσε. Οι σκιές έκρυβαν το πρόσωπο και τα ρούχα του – αλλά όχι το ψηλό του ανάστημα. Όχι την ένταση του βλέμματός του.

Η συνειδητοποίηση τη διαπέρασε σαν ηλεκτρικό ρεύμα.

Εκείνος σήκωσε το μπουκάλι της Έμελαϊν σαν να τη χαιρετούσε, και μετά άρχισε να πίνει απ' αυτό.

Η Έμελαϊν έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

Πώς το είχε πάρει χωρίς εκείνη να το προσέξει;

Κοίταξε την ανεμώνη στο χέρι της. Θα πρέπει να της την άφησε όταν έκλεψε το μπουκάλι της.

Την πλημμύρισε οργή. Η Έμελαϊν είχε αντιμετώπισει ξανά τέτοιους άντρες. Θαυμαστές που δε σέβονταν τα όριά της.

Πίστευε ότι μπορούσε να την παρενοχλεί χωρίς συνέπειες; Η Έμελαϊν θα τον έβαζε στη θέση του.

Σηκώθηκε από το σκαμπό και βγήκε από τα έντονα φώτα. Χωρίς να χάνει από τα μάτια της τον στόχο της, πέρασε ανάμεσα από τα τραπέζια, κλείνοντας το κενό ανάμεσα σ' εκείνη και το μπαρ.

Ανάμεσα σ' εκείνη κι εκείνον.

Ο άντρας άφησε το θερμός της πάνω το μπαρ. Παρόλο που ήταν καλυμμένος από τη σκιά, η Έμελαϊν ένιωσε να γίνεται μια μάχη μέσα του. Ικανοποίηση που εκείνη είχε ανταποκριθεί στην πρόκλησή του· ανησυχία καθώς τον πλησίαζε.

Ακριβώς. Έσφιξε τα χέρια της σε γροθιές. Διάλεξες να τα βάλεις με το λάθος κορίτσι.

Η Έμελαϊν είχε συνηθίσει να την υποτιμούν. Ήταν ένα δεκαεννιάχρονο κορίτσι σε μια σκληρή μουσική βιομηχανία – πράγμα που έμοιαζε να δίνει στους άλλους την άδεια να την απορρίπτουν.

Θυμήσου, παπάκι, αντήχησε η φωνή του παππού στο μυαλό της. Όταν οι άλλοι σε υποτιμούν, είναι εύκολο να το χρησιμοποιήσεις εναντίον τους.

Ο ξένος δεν έκανε καμία κίνηση για να φύγει. Απλώς την κοιτούσε από το σκοτάδι. Την προκαλούσε να τον ξεσκεπάσει.

Είχε κάτι απόκοσμο, σκέφτηκε καθώς ερχόταν πιο κοντά. Κάτι που δεν ανήκε στη σικ ατμόσφαιρα του Λα Ρεβερι. Η Έμελαϊν έψαξε στο πάτωμα για τη σκιά του, για να δει το σχήμα της. Μια γελοία συνήθεια που της ενστάλαξε ο Καημένος Τρελός Τομ.

Μπορείς να εντοπίσεις έναν μεταμορφιστή από τη σκιά του.

Η Έμελαϊν απόδιωξε τη σκέψη.

Ούτως ή άλλως, ήταν πολύ σκοτεινά για να δει.

Βρισκόταν μόνο μερικά βήματα μακριά, όταν το τηλέφωνό της δονήθηκε. Τα βήματά της επιβραδύνθηκαν καθώς το έβγαλε από την πίσω τσέπη της. Περιμένοντας ότι θα είναι ο Τζόελ,

ο γιος του μάνατζέρ της, η Έμελαϊν το κοίταξε, έτοιμη να το βάλει στο αθόρυβο.

Όμως δεν ήταν ο Τζόελ.

Το όνομα της γειτόνισσας του παππού φώτισε την οθόνη: η Μείσι Ντέκερ. Η Έμελαϊν είχε κάνει ένα πληρεξούσιο στη Μείσι για να κάνει τα πράγματα πιο εύκολα για όλους.

Κι αν πρόκειται για τον παππού;

Εξακολουθώντας να αγριοκοιτάζει τον σκοτεινό ξένο, απάντησε στο τηλεφώνημα.

«Μείς;»

«Γεια σου, κοριτσάκι». Η ζεστή φωνή της Μείσι συνήθως έκανε την Έμελαϊν να σκέφτεται τα ρολάκια κανέλας που έφτιαχνε. Αφράτα, μαστιχωτά και γλυκά. Τώρα, όμως, άκουσε την ανησυχία να κουδουνίζει μέσα της.

Κάτι δεν πάει καλά.

Η Έμελαϊν κάλυψε το αυτί της με το χέρι της για να μπλοκάρει τον θόρυβο της παμπ. Καθώς το έκανε, κάποιος χτύπησε τον ώμο της, περνώντας από δίπλα της. Η παμπ έμοιαζε να λαμπυρίζει γύρω της, και η ξαφνική μυρωδιά τσακισμένου πεύκου πλημμύρισε τον αέρα.

Την έκανε να σηκώσει το βλέμμα της, στις σκιές όπου στεκόταν ο ξένος.

Δεν ήταν εκεί.

Η Έμελαϊν γύρισε από την άλλη, ψάχνοντας μέσα στην παμπ. Όμως δεν τον έβλεπε πουθενά. Είχε εξαφανιστεί, παίρνοντας μαζί του και το θερμός της. Λες και είχε βγει απ' αυτόν τον κόσμο για να μπει σε έναν άλλο.

Εκτός κι αν τον φαντάστηκα κι αυτόν...

«Ο Έβαν είπε ότι δεν επιτρέπεται να σε ενοχλήσω, εκτός κι αν είναι έκτακτη ανάγκη. Όμως έχουν περάσει σχεδόν είκοσι τέσσερις ώρες και...»

Ο σφυγμός της Έμελαϊν χτυπούσε δυνατά στ' αυτιά της. «Από τι πράγμα έχουν περάσει είκοσι τέσσερις ώρες;»

«Ο Έβαν χάθηκε, γλυκιά μου».

Χάθηκε.

Ένα παγωμένο ρίγος κάλυψε την Έμελαϊν. «Εννοείς...»

«Αγνοείται», είπε η Μέισι. «Αγνοείται από χθες το βράδυ».

Το δωμάτιο άρχισε να στριφογυρίζει.

«Η νοσοκόμα τηλεφώνησε μετά τα μεσάνυχτα. Είπε ότι δεν ήταν στο κρεβάτι του. Θα πρέπει να περιπλανήθηκε έξω και να χάθηκε. Αυτό πιστεύουν εκείνοι».

«Εκείνοι» είναι η Έπαυλη Χιθ – το κέντρο φροντίδας όπου ζούσε ο παππούς. Εκεί που τον είχε βάλει η Έμελαϊν τον περασμένο Απρίλιο όταν έπεσε, έσπασε τον γοφό του και δεν μπορούσε πλέον να ζήσει στο παλιό του αγροτόσπιτο μόνος. Η Έμελαϊν ακύρωσε τις εμφανίσεις της, οδήγησε επτά ώρες ως το Έτζγουντ, μάζεψε τα πράγματά του και τον έβαλε στο πιο κοντινό κέντρο φροντίδας.

Είκοσι τέσσερις ώρες.

Θα έπρεπε να τον είχαν βρει μέχρι τώρα.

Γιατί δεν τον είχαν βρει;

Ίσως να ήταν λάθος της να τον βάλει στο κέντρο φροντίδας που βρισκόταν πιο κοντά στο Έτζγουντ. Ίσως έπρεπε να είχε βρει κάτι καλύτερο. Να τον πάρει στην πόλη μαζί της...

«Μόνο που οι πόρτες είναι κλειδωμένες», συνέχισε η Μέισι, χαμηλώνοντας τη φωνή της σε έναν ψίθυρο. «Υπάρχουν κάμερες σε κάθε διάδρομο. Δεν μπορεί να βγήκε έξω. Δεν είναι δυνατόν».

Η παμπ σκοτείνιασε καθώς η έντονη μυρωδιά του δάσους έγινε πιο βαριά.

Το φαντάζεσαι, είπε η Έμελαϊν στον εαυτό της. Δεν είναι πραγματικό.

«Λυπάμαι, κοριτσάκι μου», είπε η Μέισι. «Αλλά πήραν τον παππού σου σαν φόρο».

Φόρο...

Η λέξη αντήχησε μέσα στην Έμελαϊν, κάνοντάς τη να επι-

στρέψει σε μια παιδική ηλικία γεμάτη προλήψεις. Οι φόροι του Βασιλιά του Δάσους ήταν μία από τις πολλές γελοίες τελετουργίες με τις οποίες μεγάλωσε στο Έτζουντ.

Ήταν άλλος ένας λόγος για τον οποίο η Έμελαϊν έφυγε όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Ωστόσο, αν το αποψινό αποτελούσε ένδειξη, ίσως να μην είχε δραπετεύσει αρκετά γρήγορα. Όποια κι αν ήταν αυτή η αρρώστια που είχε μολύνει τον παππού και τους γείτονές του, ήταν προφανές ότι είχε αρχίσει να μολύνει και εκείνη.

Η Έμελαϊν κούνησε το κεφάλι της.

Τίποτα δεν... πήρε τον παππού. Το μυαλό του παππού της ήταν τσακισμένο από τη άνοια. Είχε περιπλανηθεί έξω. Αυτό ήταν όλο. Έπρεπε απλώς να τον βρουν.

Είναι εβδομήντα πέντε χρονών. Πόσο μακριά μπορεί να πήγε;

Η Έμελαϊν θυμήθηκε τον Απρίλιο, την τελευταία φορά που είχε δει τον Έβαν Λαρκ. Θυμήθηκε την μπερδεμένη του έκφραση καθώς τον συνόδευε στην τραπεζαρία της Έπαυλης Χιθ και τον άφησε εκεί. Θυμήθηκε τον παράφωνο ήχο που έκαναν οι μπότες της πάνω στα μπλε πλακάκια καθώς απομακρυνόταν, διασχίζοντας τους ασβεστωμένους διαδρόμους. Θυμήθηκε τη σουβλιά του πόνου καθώς βγήκε από τις πόρτες, εγκαταλείποντας το άτομο που αγαπούσε περισσότερο στον κόσμο, παραδίδοντάς το σε ξένους.

Η Έμελαϊν έκλεισε τα μάτια της σφιχτά,

Τι άλλο θα μπορούσε να είχε κάνει; Ο ίδιος ο παππούς της της είχε πει να φύγει.

Όμως είχε ακούσει τη λαχτάρα στη φωνή του. Ήθελε να βρίσκεται στο σπίτι του με τα αμπέλια του γύρω του. Εκείνα που είχε φυτέψει με τα ίδια του τα χέρια.

Ήθελε να μείνει στο Έτζουντ.

«Έμ; Είσαι εκεί;»

Τα δάχτυλά της σφίχτηκαν γύρω από το τηλέφωνο, το οποίο κρατούσε ακόμη στ' αυτί της.

Έχω τραγούδια να πω. Έχω να προετοιμαστώ για την περιοδεία. Δεν μπορώ να φύγω έτσι απλά.

Όμως η σκέψη του παππού της να περιπλανιέται χαμένος και φοβισμένος κάλυψε όλα τ' άλλα.

«Έρχομαι σπίτι», είπε.

Η ΕΠΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΕΝΟΣ ΜΑΓΙΚΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ, ΤΟΥ ΑΓΟΡΙΟΥ ΠΟΥ ΑΦΗΣΕ ΠΙΣΩ, ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΘΑΝΑΣΙΜΗΣ ΚΑΤΑΡΑΣ.

Όσο μακριά κι αν πάει, το δάσος πάντα έρχεται για την Έμελαϊν Λαρκ, την κυνηγάει με τις μυστηριώδεις εξαφανίσεις του και τις ιστορίες μαγείας του.

Όταν ο παππούς της εξαφανίζεται, η Έμελαϊν αναγκάζεται να μπει στο δάσος για να τον σώσει. Εκεί, ο Χόθορν Φελ, ένας όμορφος και βλοσυρός φοροσυλλέκτης, προσπαθεί με άγριο τρόπο να την αποτρέψει να συνεχίσει την αναζήτηση, παρόλο που ανάμεσά τους ανάβει μια σπίθα.

Απτόητη, η Έμελαϊν μπαίνει στην Αυλή του θρυλικού Βασιλιά του Δάσους και κάνει μια συμφωνία: τη φωνή της για την ελευθερία του παππού της. Δεν ξέρει ότι έχει βρεθεί αντιμέτωπη με μια κατάρα που απειλεί την ίδια την ύπαρξη αυτού του μυστηριώδους κόσμου στον οποίο είναι τώρα παγιδευμένη. Για να επιβιώσει, θα πρέπει να συνεργαστεί με τον εκρηκτικό και μυστικοπαθή Χόθορν. Αν αποτύχει, θα χάσει όλα όσα θεωρεί πολύτιμα.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32601